

Fatma Said, *soprano* —Malcolm Martineau, *piano*

Palau Cambra Lied

Dijous, 27 de maig de 2021

– 20 h

Petit Palau



En co-producció amb:



Associació
Franz Schubert
Barcelona



GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA



Programa

Fatma Said, soprano

Malcolm Martineau, piano

Maurice Ravel (1875-1937)

Cinq mélodies populaires grecques

Chanson de la mariée

Là bas, vers l'église

Quel galant m'est comparable

Chanson des cueilleuses de lentisques

Tout gai!

Robert Schumann (1810 - 1856)

“Widmung”, *Myrten op.25/1*

“Meine Rose”, *Sechs Gedichte von Nikolaus
Lenau und Requiem, op. 90/2*

“Aus den Östlichen Rosen", *Myrten op.25/25*

“Die Lotosblume ”, *Myrten op.25/7*

“Lied der Suleika", *Myrten op.25/9*

“Frühlingsnacht”, *Liederkreis, op. 39/12*

Felix Mendelssohn (1809-1847)

"Suleika", *Sechs Gesänge*, op. 34/4

"Die Liebende schreibt", *Sechs Gesänge*,
op.86/3

"And'res Maienlied (Hexenlied)", *Zwölf
Gesänge*, op. 8/8

Gamal Abdel-Rahim (1924-1988)

Ana Bent El Sultan

Georges Bizet (1838-1875)

Adieux de l'hôtesse arabe

Francis Poulenc (1899-1963)

"Voyage à Paris", *Banalités FP 107/4*

"Hôtel", *Banalités FP 107/2*

Priez pour paix, FP 95

Deux poèmes de Louis Aragon, FP. 122

"C"

Fêtes galantes

Ferran Obradors (1897-1945)

"Del cabello más sutil", de *Canciones clásicas
españolas*, vol.1/6

Joaquim Nin (1879-1949) / **José Bassa**
(1670-1730)

"Minué cantado", núm. 4 de *Quatorze airs
anciens d'auteurs espagnols*

José Serrano (1873-1941)

"Marinela", de la zarzuela *La canción del
olvido* (acte I, escena 1)

Ruperto Chapí (1851-1909)

"Canción de Pastora", núm. 7 de *La patria chica*

Durada aproximada del concert: 80 minuts, sense pausa

Concert enregistrat per Catalunya Música

#clàssics #jovestalents

Comentari

Una mirada des de l'Egipte

El diàleg Est-Oest que articulava el primer concert d'aquest cicle és també l'eix del segon. Només que ara canviem la referència i ens ho mirem des del punt de vista de la soprano Fatma Said, cantant egípcia educada en una escola alemanya del Caire. Al centre del programa trobem una rara mostra de la cançó de concert del seu país, *Ana Bent El Sultan*; les primeres notes del piano ja ens avancen la fusió d'elements de la tradició egípcia amb la música contemporània europea, un tret característic de l'obra del compositor Gamal Abdel-Rahim. El vincle al llarg dels segles amb la cultura àrab és també el que motiva la cantant a incloure als seus programes cançons espanyoles d'origen o inspiració popular, com ara el “Minué cantado”, una harmonització de Joaquín Nin d'una cançó del segle XVIII de José Bassa, o bé “Del cabello más sutil” de Ferran J. Obradors, una de les obres més conegudes del repertori.

Dos compositors alemanys, Robert Schumann i Felix Mendelssohn, estan representats al programa. En tots dos casos s'alternen *lieder* orientals, és a dir, compostos a partir de poemes inspirats per la poesia persa o sànscrita, amb *lieder* occidentals, fermament arrelats en la cultura europea. Entre els primers no falten els originats en el *West-östlicher Divan*, amb poemes de Marianne von Willemer en aquest cas, però destacarem especialment la contribució de Heinrich Heine, “Die Lotosblume”, i la de Friedrich Rückert, “Aus den «Östlichen Rosen»”; en tots dos casos, *lieder* de Schumann.

Entre els segons, dues obres magnífiques del mateix compositor: “Frühlingsnacht”, que tanca el *Liederkreis* amb poemes de Joseph von Eichendorff, i “Meine Rose”, un lied de misteriosa bellesa compost en la seva segona etapa com a compositor de cançons. I, sens dubte, cal destacar també una de les millors cançons de Mendelssohn, *Hexenlied*, el brillant i imaginatiu aquellarre amb què les bruixes celebren la nit de Walpurgis.

En el cas de la *mélodie*, són Georges Bizet i Maurice Ravel els compositors que aporten el toc orientalista; el primer amb la cèlebre *Adieux de l’hôtesse arabe* i el segon amb un cicle, *Cinq mélodies populaires grecques*, que té un inusual origen acadèmic: les primeres harmonitzacions les va escriure per acompanyar les il·lustracions musicals d’una conferència sobre el folklore grec. Grècia va ser durant segles una frontissa entre Europa i Àsia, i en aquestes cançons reconeixem tant sons mediterranis en “Quel galant m’est comparable”, com melodies sinuoses que associem amb l’Orient en “Chanson des cueilleuses de lentisques”. Finalment, les *mélodies* de Francis Poulenc ens situen clarament a França; malgrat que alguns dels textos i dels títols ens remetin a l’edat mitjana o a les idíl·liques estampes d’Antoine Watteau, no ens deixem enganyar, perquè els poemes i el compositor ens remetent a l’horror i l’absurditat de la vida al país durant l’ocupació nazi.

Sílvia Pujalte, divulgadora i crítica musical

Biografies



©Jessica Alice Hath

Fatma Said, soprano

La soprano egípcia Fatma Said és una de les artistes més captivadores de la seva jove generació, que el 2016 va fer un sensacional debut al Teatro alla Scala de Milà com a Pamina (*La flauta màgica*) i va ser seleccionada com una de les artistes de la Nova Generació de la BBC Radio 3. Entre els seus papers hi ha els de Nannetta (*Falstaff*), Clorinda (*La Cenerentola*), la pastora (*L'enfant et les sortilèges*), Berta (*Il barbiere di Siviglia*) o L'Amour (*Orphée et Eurydice*), i ha actuat, entre d'altres, al Teatro San Carlo de Nàpols, Staatsoper d'Hamburg o Royal Opera House de Muscat. És reconeguda també com una recitalista extraordinàriament dotada que ha ofert recitals amb pianistes destacats, com Malcolm Martineau, Roger Vignoles, Julius Drake o Joseph Middleton, a sales i festivals europeus, com la Schubertiade Hohenems, Wigmore Hall de Londres o Schubertiada Valdegovía.

Biografies



Malcolm Martineau, piano

Nascut a Edimburg, estudià al Saint Catharine's College i al Royal College of Music. És un dels grans acompanyants de piano de la seva generació i ha treballat amb bona part dels cantants de lied més importants del món. Ha presentat al Wigmore Hall de Londres la integral de les cançons de Britten, a St. Johns Smith Square les de Debussy i Poulenc (que també ha enregistrat) i al Festival d'Edimburg la de Wolf. Ha actuat als auditoris i festivals més importants d'Europa, així com al Carnegie Hall i l'Alice Tully de Nova York i a l'Òpera de Sydney. El 2004 va ser nomenat doctor *honoris causa* per la Reial Acadèmia Escocesa de Música i Art Dramàtic i el 2009 Pianista Acompanyant Internacional. El 2011 va ser el director artístic del Festival de Lieder de Leeds.

Palau de la Música Catalana

DG 06.06.21

OBC & Ros Marbà
— *El giravolt de maig*
de Toldrà

DT 08.06.21

Alba Ventura, piano
— *Iberia* d'Albéniz

DJ 10.06.21

Carolyn Sampson
& Juan de la Rubia
— *Quadern d'Anna*
Magdalena Bach de Bach

DT 15.06.21

Gautier Capuçon
& Frank Braley
— Homenatge a Pau
Casals

DG 20.06.21

Olivier Latry, orgue
— L'organista
de la catedral de
Notre-Dame de Paris

DG 27.06.21

Philippe Jaroussky
& Emöke Barath
— *Storia di Orfeo*

DS 10.07.21 | DG 11.07.21

Passió segons sant Mateu
de Bach
— Centenari de
l'estrena amb l'Orfeó
Català



#LaMúsicaEnsOmpleDeVida

Confecciona el teu pack a mida i gaudeix del 15% de descompte (de 4 a 9 concerts) i del 20% de descompte (a partir de 10 concerts). Preus especials per a grups i packs a mida d'entrades. Consulta els descomptes per a menors de 35 anys a www.palaumusica.cat/joves

Més informació a www.palaumusica.cat

Textos

Maurice Ravel (1875-1937)

Cinq mélodies populaires grecques (Cinc cançons populars gregues)

Text de Michel Dimitri Calvocoressi (1877-1944) a partir de cançons tradicionals gregues

Le réveil de la mariée

Réveille-toi, perdrix mignone,
Ouvre au matin tes ailes;
Trois grains de beauté, mon coeur
en est brûlé.
Vois le ruban, le ruban d'or que je
t'apporte
Pour le nouer autour de tes
cheveux.
Si tu veux, ma belle, viens nous
marier!
Dans nos deux familles, tous sont
alliés!

El despertar de la núvia

*Desperta't, perdiu gentil,
obre les teves ales al matí;
tres grans de bellesa han encès el meu
cor.
Mira la cinta, la cinta d'or que et
porto
per posar-la als teus cabells.
Si vols, estimada, vine i ens casarem!
En les nostres famílies, tots som
parents!*

Là-bas, vers l'église

Là-bas, vers l'église,
Vers l'église Ayio Sidéro,
L'église, ô Vierge sainte,
L'église Ayio Constanndino,
Se sont réunis, rassemblés en
nombre infini
Du monde, O Vierge sainte!
Du monde tous les plus braves!

Allà, a l'església

*Allà, a l'església,
a l'església de Sant Sideri,
l'església, oh Verge santa,
l'església de Sant Constantí,
s'han reunit, ajuntats en nombre
infinit,
oh Verge santa, de tot el món,
de tot el món els més valents!*

Quel galant m'est comparable

Quel galant m'est comparable
D'entre ceux qu'on voit passer?
Dis, dame Vassiliki?
Vois, pendus à ma ceinture,
Pistolets et sabre aigu...
Et c'est toi que j'aime.

Chanson des cueilleuses de lentisques

O joie de mon âme, joie de mon
coeur,
Trésor qui m'est si cher,
Joie de l'âme et du coeur,
Toi que j'aime ardemment,
Tu est plus beau qu'un ange.
O lorsque tu parais, ange si doux,
Ange si doux devant nos yeux,
Comme un bel ange blond
Sous le clair soleil,
Hélas! tous nos pauvres coeurs
souprient.

Tout gai!

Tout gai, ha, tout gai!
Belles jambes, tireli, qui dansent,
Belles jambes, la vaisselle danse,
Tra la la la la
La la la...

Quin pretendent se'm pot comparar

*Quin pretendent se'm pot comparar
entre tots els que hom veu passar?
Digues, dona Vassiliki!
Mira, penjats del meu cinturó
pistoles i un sabre esmolat...
I t'estimo!*

Cançó de les collidores de llentiscle

*Oh joia de la meva ànima, joia del
meu cor,
tresor que tant estimo,
joia de l'ànima i del cor,
que estimo ardorosament,
ets més bella que un àngel.
Oh, quan apareixes, dolç àngel,
dolç àngel, davant els nostres ulls,
com un bell àngel ros
sota el sol clar,
ai!, sospiren tots els nostres pobres cors!*

Tot joia!

*Tot joia, ah, tot joia!
Belles cames, tireli, que ballen,
belles cames, la vaixella dansa,
Tra la la la la la
La la la...*

Robert Schumann (1810-1856)

“Widmung ” (Dedicatòria), *Myrten op.25/1*

Text de Friedrich Rückert (1788 1866)

Du meine Seele, du mein Herz,
Du meine Wonn', o du mein
Schmerz,
Du meine Welt, in der ich lebe,
Mein Himmel du, darein ich
schwebe,
O du mein Grab, in das hinab
Ich ewig meinen Kummer gab!

*Tu, ànima meva, cor meu,
el meu plaer, la meva pena,
el meu món, en el qual visc,
el meu cel, en el qual suro,
la meva tomba, on he enterrat
per sempre el meu dolor!*

Du bist die Ruh, du bist der
Frieden,
Du bist vom Himmel mir
beschieden.
Dass du mich liebst, macht mich
mir wert,
Dein Blick hat mich vor mir
verklärt,
Du hebst mich liebend über mich,
Mein guter Geist, mein bess'res Ich!

*Tu ets el repòs, tu ets la pau,
tu m'has estat enviada pel cel.
Que tu m'estimis, em dona valor,
la teva mirada m'ha glorificat davant
meu.
El teu amor m'enalteix a mi mateix,
el meu bon esperit, el meu millor jo!*

“Meine Rose" (La meva rosa), *Sechs Gedichte von Nikolaus Lenau und Requiem, op. 90/2*

Text de Nikolaus Lenau (1802-1850)

Dem holden Lenzgeschmeide,
Der Rose, meiner Freude,
Die schon gebeugt und blasser
Vom heissen Strahl der Sonnen,
Reich ich den Becher Wasser
Aus dunklem, tiefen Bronnen.

*Per al dolç joiell primaveral,
la rosa, la meva alegria,
que ja s'inclina pàl·lida
pels ardorosos raigs del sol,
omple la copa amb aigua
del profund rierol.*

Du Rose meines Herzens!
Vom stillen Strahl des Schmerzens
Bist du gebeugt und blasser;
Ich möchte dir zu Füßen,
Wie dieser Blume Wasser,
Still mei ne Seele giessen!
Könnt ich dann auch nicht sehen
Dich freudig auferstehen.

*Rosa del meu cor!
T'inclines pàl·lida
pel silenciós raig del dolor;
voldria abocar als teus peus
la meua ànima callada,
com l'aigua en aquesta flor!
Però tampoc podria llavors
veure't reviure!*

Aus den "Östlichen Rosen" (De "Roses orientals"), *Myrten op.25/25*

Text de Friedrich Rückert

Ich sende einen Gruss wie Duft der
Rosen,
Ich send' ihn an ein
Rosenangesicht.
Ich sende einen Gruss wie
Frühlingskosen,
Ich send' ihn an ein Aug voll
Frühlingslicht.
Aus Schmerzensstürmen, die mein
Herz durchtosen,
Send' ich den Hauch, dich unsanft
rühr' er nicht!
Wenn du gedenkest an den
Freudelosen,
So wird der Himmel meiner Nächte
licht.

*Envio un record com perfum de roses,
l'envio a una faç com una rosa.
Envio un record com una carícia de
primavera,
l'envio a uns ulls plens de llum de
primavera.
De les tempestes de dolor desfermades
al meu cor,
t'envio un alè, que no et commourà
gaire!
Si pensessis en aquest dissortat,
com s'il·luminaria el cel de les meves
nits!*

“Die Lotosblume” (La flor de lotus), *Myrten* *op.25/7*

Text de Heinrich Heine (1797-1856)

Die Lotosblume ängstigt
Sich vor der Sonne Pracht,
Und mit gesenktem Haupte
Erwartet sie träumend die Nacht.

*La flor de lotus s'espanta
de l'esplendor del sol,
i amb el cap inclinat
somnia esperant la nit.*

Der Mond, der ist ihr Buhle,
Er weckt sie mit seinem Licht,
Und ihm entschleiert sie freundlich
Ihr frommes Blumengesicht.

*La lluna és la seva aimada,
la desperta amb la seva llum,
i ella li revela amigable
la seva alegre cara de flor.*

Sie blüht und glüht und leuchtet,
Und starret stumm in die Höh';
Sie duftet und weinet und zittert
Vor Liebe und Liebesweh.

*Floreix i s'enrojola i brilla,
i mira silenciosa cap amunt;
respira i plora i tremola
plena d'amor i de mals d'amor.*

“Lied der Suleika” (Cançó de Suleika), *Myrten* *op.25/9*

Text de Marianne von Willemer (1784-1860)

Wie mit innigstem Behagen,
Lied, empfind' ich deinen Sinn!
Liebevoll du scheinst zu sagen:
Dass ich ihm zur Seite bin.

*Amb quina íntima felicitat
capto, cançó, el teu sentit!
Sembles dir-me amorosa
que estic al teu costat.*

Dass er ewig mein gedenket,
Seiner Liebe Seligkeit
Immerdar der Fernen schenket,
Die ein Leben ihm geweiht.

*Que ell pensa sempre en mi,
que m'ofereix des de la llunyania
la beatitud del seu amor,
al qual he consagrat la meva vida.*

Ja, mein Herz, es ist der Spiegel,
Freund, worin du dich erblickt,
Diese Brust, wo deine Siegel
Kuss auf Kuss hereingedrückt.

*Sí, cor meu, és el mirall,
amic, on et contemples;
aquest pit on tens gravada
l'empremta dels teus besos!*

Süsses Dichten, laute Wahrheit,
Fesselt mich in Sympathie!
Rein verkörpert Liebesklarheit
Im Gewand der Poesie.

*Dolça poesia, vera i pura,
enllaça'm dolçament!
L'amor pur es manifesta clar
en les vestidures de la poesia.*

"Frühlingsnacht" (Nit de primavera), *Liederkreis*, *op. 39/12*

Text de Joseph von Eichendorff (1788-1857)

Überm Garten durch die Lüfte
Hört' ich Wandervogel zieh'n,
Das bedeutet Frühlingsdüfte,
Unten fängt's schon an zu blüh'n.

*Pels aires del jardí
sento passar els ocells migratoris,
això vol dir efluvís de primavera,
i que la terra comença a florir.*

Jauchzen möcht' ich, möchte
weinen,
Ist mir's doch, als könnt's nicht sein!
Alte Wunder wieder scheinen
Mit dem Mondesglanz herein.

*Voldria exultar de joia, voldria plorar!
Em sembla que no pot ésser veritat!
Reapareixen antigues meravelles
a la llum de la lluna!*

Und der Mond, die Sterne sagen's,
Und im Traume rauscht's der Hain
Und die Nachtigallen schlagen's:
Sie ist Deine, sie ist Dein!

*I m'ho diuen la lluna i les estrelles,
m'ho murmuren en somnis els boscos,
m'ho canten els rossinyols:
és teva, és teva!*

Felix Mendelssohn (1809-1847)

Suleika, op. 34/4

Text de Marianne von Willemer

Ach, um deine feuchten Schwingen,
West, wie sehr ich dich beneide:
Denn du kannst ihm Kunde
bringen,
Was ich in der Trennung leide!

*Ah, com envejo, vent de l'oest,
les teves ales humides,
car tu pots portar-li notícies
de com sofreixo amb la separació!*

Die Bewegung deiner Flügel
Weckt im Busen stilles Sehnen,
Blumen, Auen, Wald und Hügel
Stehn bei deinem Hauch in Tränen.

Doch dein mildes, sanftes Wehen
kühlt
Die wunden Augenlider;
Ach, für Leid müsst ich vergehen,
Hofft ich nicht zu sehn ihn wieder!

Eile denn zu meinem Lieben,
Spreche sanft zu seinem Herzen;
Doch vermeid, ihn zu betrüben,
Und verbirg ihm meine Schmerzen.

Sag ihm, aber sag's bescheiden:
Seine Liebe sei mein Leben.
Freudiges Gefühl von beiden
Wird mir seine Nähe geben.

*El moviment de les teves ales
desperta un tranquil enyor al meu pit;
les flors, els camps, els boscos i els
turons
s'omplen de llàgrimes amb el teu hàlit.
Però la teva brisa suau i dolça
refresca les parpelles ferides;
ai, em moriria de dolor
si no esperés tornar-lo a veure!*

*Apressa't, doncs, cap a l'estimat,
parla-li suaument al cor;
però evita d'entristir-lo,
i amaga-li les meves penes.*

*Digues-li, però digues-li discretament,
que el seu amor és la meva vida,
i que la seva proximitat em donarà
una feliç sensació d'aparellament.*

Die Liebende schreibt, op.86/3 (L'estimada escriu)

Text de Johann Wolfgang von Goethe (1749 1832)

Ein Blick von deinen Augen in die
meinen,
Ein Kuss von deinem Mund auf
meinem Munde,
Wer davon hat, wie ich, gewisse
Kunde,
Mag dem was anders wohl
erfreulich scheinen?

*Una mirada dels teus ulls en els meus,
un bes de la teva boca en la meua
boca:
el que, com jo, en té un coneixement
cert,
ha d'aparèixer d'altra manera que
feliç?*

Entfernt von dir, entfremdet von
den Meinen,
Führ' ich stets die Gedanken in die
Runde,
Und immer treffen sie auf jene
Stunde,
Die einzige; da fang' ich an zu
weinen.

*Lluny de tu, distanciada dels meus,
dono sempre voltes als meus
pensaments,
i sempre es troben en aquella hora,
l'única; llavors començo a plorar.*

Die Träne trocknet wieder
unversehens:
Er liebt mich, denk' ich, hier in
diese Stille,
Und solltest du nicht in die Ferne
reichen?

*Les llàgrimes s'estronquen de sobte
penso que ell estima, allà, en silenci,
i no puc jo arribar fins a la llunyania?*

Vernimm das Lispeln dieses
Liebewehens;
Mein einzig Glück auf Erden ist
dein Wille,
Dein freundlicher zu mir; gib mir
ein Zeichen!

*Escolta els murmuris d'aquest hàlit
amorós;
la meua única felicitat sobre la terra és
la teua voluntat,
la teua amistat per mi. Dona-me'n un
senyal!*

And'res Maienlied (Hexenlied), op. 8/8 (Altra
cançó de maig (Cançó de bruixes)

Text de Ludwig Heinrich Christoph Hölty (1748-1776)

Die Schwalbe fliegt,
Der Frühling siegt
Und spendet uns Blumen zum
Kranze;
Bald huschen wir
Leis' aus der Tür
Und fliegen zum prächtigen Tanze.

*Vola l'oreneta,
triomfa la primavera,
i ens regala flors per a garlandes;
aviat ens esmunyim
suaument per la porta
i volem cap a les esplèndides danses.*

Ein schwarzer Bock,
Ein Besenstock,
Die Ofengabel, der Wocken
Reißt uns geschwind,
Wie Blitz und Wind,
Durch sausende Lüfte zum
Brocken!

*Un cabró negre,
el pal d'una escombra,
una furga de fogó,
ens arrossega veloç,
com el llamp i el vent,
pels aires xiuxiuejants!*

Um Beelzebub
Tanz unser Trupp
Und küßt ihm die kralligen Hände!
Ein Geisterschwarm
Faßt uns beim Arm
Und swchinget im Tanzen die
Brände!

*Al voltant de Belcebú,
dansa la nostra colla
i li besa les seves mans urpades!
Una turba fantasmal
ens agafa pel braç
i agita les flames tot ballant!*

Und Beelzebub
Verheißt dem Trupp
Der Tanzenden Gaben auf Gaben:
Sie sollen schön
In Seide geh'n
Und Töpfe voll Goldes sich graben.

*I Belcebú
promet als dansaires
regals i més regals:
aniran bellament
embolicats en seda,
i enterrats en marmites plenes d'or.*

Ein Feuerdrach'
Umfileget das Dach
Und bringet uns Butter und Eier.
Die Nachbarn d
ann seh'n
Die Funken weh'n,
Und schlagen ein Kreuz vor dem
Feuer.

*Un dragó de foc
voleteja pel sostre
i ens porta mantega i ous.
Després els veïns veuen
com creixen les flames,
i posen una creu davant del foc.*

Die Schwalbe fliegt,
Der Frühling siegt,
Die Blumen erblühen zum Kranze.
Bald huschen wir
Leis' aus der Tür
Juchheissa zum prächtigen Tanze.

*Vola l'oreneta,
triumfa la primavera,
floreixen les flors per a les garlandes.
Aviat ens esmunyim
suaument per la porta,
i ens alegrem amb esplèndides danses.*

Gamal Abdel-Rahim (1924-1988)

Ana Bent El Sultan (La filla del sultà)

Jo soc la filla del sultà.
Soc el personatge més bell
en totes les històries populars.
Els anys van i venen, i jo mai no canvio.
Resto jove i bella.
L'home que guanyi el meu cor,
serà l'home que em mereixo.

Tots els homes del poble
fan cua sota la meva finestra.
Tiro el meu mocador i em sento confusa.
Però començo a escollir,
fins i tot si és un pobre pastor.
Tranquil·la... Soc la filla del sultà.

Georges Bizet (1838-1875)

Adieux de l'hôtesse arabe (Comiat de l'hostessa àrab)

Text de Victor Hugo (1802-1885)

Puisque rien ne t'arrête en cet
heureux pays,
Ni l'ombre du palmier, ni le jaune
maïs,
Ni le repos, ni l'abondance,
Ni de voir à ta voix battre le jeune
sein
De nos soeurs, dont, les soirs, le
tournoyant essaim
Couronne un coteau de sa danse,

*Ja que res no et reté en aquest
benaurat país,
ni l'ombra de la palmera, ni el moresc
grogós,
ni el repòs, ni l'abundor;
ni veure com a la teva veu bateguen els
joves pits
de les nostres germanes, quan el seu
eixam arremolinat
corona el turó els vespres amb la seva
dansa,*

Adieu, beau voyageur! Hélas adieu.
Oh! que n'es tu de ceux
Qui donnent pour limite à leurs
pieds paresseux
Leur toit de branches ou de toiles!
Que, rêveurs, sans en faire, écoutent
les récits,
Et souhaitent, le soir, devant leur
porte assis,
De s'en aller dans les étoiles!

Si tu l'avais voulu, peut être une de
nous,
O jeune homme, eût aimé te servir à
genoux
Dans nos huttes toujours ouvertes;
Elle eût fait, en berçant ton sommeil
de ses chants,
Pour chasser de ton front les
moucheron méchants,
Un éventail de feuilles vertes.

Si tu ne reviens pas, songe un peu
quelquefois
Aux filles du désert, soeurs à la
douce voix,
Qui dansent pieds nus sur la dune;
O beau jeune homme blanc, bel
oiseau passager,
Souviens-toi, car peut être, ô rapide
étranger,
Ton souvenir reste à plus d'une!

Hélas! Adieu! bel étranger!
Souviens-toi!

adeu-siau, bell viatger! Ai, adeu-siau!
Oh! Tu ets d'aquells
que posen com límit als seus peus
mandrosos
un sostre de branques o de teles!
D'aquells que somniadors sense
adonar-se'n, escolten els contes
i, asseguts el vespre davant la seva
porta,
anhelen anar-se'n cap a les estrelles!

Si haguessis volgut, potser a una de
nosaltres,
oh jovencell, li hauria agradat servir-
te agenollada
en les nostres cabanes sempre obertes;
ho hauria fet, bressolant el teu son
amb els seus cants,
per allunyar del teu front totes les
mosques dolentes,
amb un ventall de fulles verdes.

Si no tornes, somnia una mica a
vegades
en les filles del desert, germanes de veu
dolça,
que dansen amb els peus nus sobre la
duna,
bell jove blanc, bell ocell passatger,
recorda-les; ja que, potser, oh ràpid
estranger,
el teu record perdurará per a més
d'una!

Ai, adeu-siau, bell estranger! Recorda!

Francis Poulenc (1899-1963)

“Voyage à Paris” (Viatge a París), *Banalités FP 107/4*

Text de Guillaume Apollinaire (1880-1918)

Ah! la charmante chose
Quitter un pays morose
Pour Paris
Paris joli
Qu'un jour
Dut créer l'Amour

*Ah! Quina cosa encisadora,
deixar un país ombrívol
per París;
la bella París
que un dia
degué crear l'amor.*

"Hôtel" (Hotel), *Banalités FP 107/2*

Text de Guillaume Apollinaire

Ma chambre a la forme d'une cage
Le soleil passe son bras par la
fenêtre
Mais moi qui veux fumer pour faire
des mirages
J'allume au feu du jour ma cigarette
Je ne veux pas travailler je veux
fumer

*La meva cambra té forma de gàbia,
el sol passa el seu braç per la finestra,
però jo que vull fumar per a fer
miratges amb el fum,
encenc la cigarreta amb el foc del dia;
no vull treballar, jo vull fumar.*

Priez pour paix, FP 95 (Pregueu per la pau)

Text de Charles d'Orléans (1394-1465)

Priez pour paix, douce Vierge
Marie,
Reine des cieux et du monde
maîtresse,
Faites prier, par votre courtoisie,
Saints et saintes, et prenez votre
adresse
Vers votre Fils, requérant sa
Hautesse.
Qu'il lui plaise son peuple regarder,
Que de son sang a voulu racheter,
En déboutant guerre qui tout
dévoie.
De prières ne vous veuillez lasser.
Priez pour paix, priez pour paix,
Le vrai trésor de joie.

*Pregueu per la pau, dolça Verge
Maria,
Reina dels cels i mestressa del món,
feu pregar per cortesia vostra
els sants i les santes i utilitzeu la
vostra influència
en el vostre Fill requerint la seva
grandària
que li plagui contemplar el seu poble
que amb la seva sang ha volgut
rescatar,
denegant la guerra que tot ho
perverteix.
No vulgueu deixar les pregàries.
Pregueu per la pau, pregueu per la
pau,
veritable tresor de joia.*

Deux poèmes de Louis Aragon, FP 122 (Dos poemes de Louis Aragon) Textos de Louis Aragon (1897-1982)

“C”

J'ai traversé les ponts de Cé
C'est là que tout a commencé

Une chanson des temps passés
Parle d'un chevalier blessé

D'une rose sur la chaussée
Et d'un corsage délacé

Du château d'un duc insensé
Et des cignes dans les fossés

De la prairie où vient danser
Une éternelle fiancée

“C”

*He travessat els ponts de Ce,
és allà que tot ha començat.*

*Una cançó dels temps passats
parla d'un cavaller ferit*

*D'una rosa sobre el camí
i d'una brusa descordada.*

*Del castell d'un duc insensat
i de cignes en els fossats.*

*De la prada on ve a dansar
una núvia eterna*

Et j'ai bu comme un lait glacé
Le long lai des gloires faussées

La Loire emporte mes pensées
Avec les voitures versées

Et les armes désamorcées
Et les larmes mal effacées

Ô ma France ô ma délaissée
J'ai traversé les ponts de Cé.

Fêtes galantes

On voit des marquis sur des
bicyclettes
On voit des marlous en cheval
jupon
On voit des morveux avec des
voilettes
On voit les pompiers brûler les
pompons

On voit des mots jetés à la voirie
On voit des mots élevés au pavois
On voit les pieds des enfants de
Marie
On voit le dos des diseuses à voix

On voit des voitures à gazogène
On voit aussi des voutures à bras
On voit des lascars que les longs nez
gênent
On voit des coïons de dixhuit carats

*I he begut com llet glaçada
com el llarg lai de les glòries falsejades.*

*El Loira s'emporta els meus
pensaments
amb els cotxes tombats,
i les armes desactivades
i les llàgrimes mal suprimides.*

*Oh, França meva, oh la meva
abandonada,
he travessat els ponts de Ce.*

Festes galants

*Es veuen marquesos en bicicleta,
es veuen alcavots en enagos,
es veuen mocosos amb vels,
es veuen bombers cremar les seves
borles.*

*Es veuen mots llençats a l'abocador,
es veuen mots elevats al baluard,
es veuen peus d'infants orfes,
es veuen esquesnes de cantants.*

*Es veuen cotxes de gasogen,
es veuen també carretons,
es veuen murris molestos amb nassos
llargs,
es veuen idiotes de divuit quirats.*

On voit ici ce que l'on voit ailleurs
On voit des demoiselles dévoyées
On voit des voyous, on voit des
voyeurs
On voit sous les ponts passer des
noyés

*Es veu aquí el que es veu a tot arreu,
es veuen senyoretes esgarriades,
es veuen trinxeraires, es veuen
tafaners,
es veuen ofegats passar sota els ponts.*

On voit chômer les marchands de
chaussures
On voit mourir d'ennui les mireurs
d'oeufs
On voit périliter les valeurs sûres
Et fuir la vie à la six-quatre-deux

*Es veuen venedors de sabates aturats
es veuen candelers d'ous morir
d'avorrimment,
es veu decaure els valors segurs,
i la vida fugir desordenadament.*

Ferran Obradors (1897–1945)

“Del cabello más sutil”, *Canciones clásicas
españolas, vol. 1 núm. 6*

Cançó popular

Del cabello más sutil
que tienes en tu trenzado
he de hacer una cadena
para traerte a mi lado.

Una alcarraza en tu casa,
chiquilla, quisiera ser,
para besarte en la boca,
cuando fueras a beber.

Joaquim Nin (1879-1949) / **José Bassa**
(1670-1730)

“Minué cantado”, *Quatorze airs anciens*
d'auteurs espagnols núm. 4

Text de José Bassa, de la seva comèdia *Del buen retiro*

Si de Amarilis los ojos disparan
flechas que hieren con dulce rigor,
¿de qué le sirve a Cupido la aljaba?
¿Para qué quiere Amor el arpón?

José Serrano (1873-1941)

"Marinela", de la zarzuela *La canción del olvido*,
Llibret de Federico Romero Sarachaga (1886-1976) y
Guillermo Fernández-Shaw Iturralde (1893-1965)

Marinela, Marinela,
con su triste cantinela
se consuela
de un olvido maldecido
Mari, Marinela.

Campesina, campesina,
como errante golondrina
cantarina,
vas en busca del amor.

Pobre golondrina
que al azar camina
tras un sueño engañador.

El aire murmura en mi oído
dulces cantares
que en nuestros labios
ha sorprendido
en noches lejanas de amor.

Cantares de tiempos mejores,
cantares risueños
que huelen a flores
y alientan ensueños de amores.

Marinela, con su cantinela
busca olvido a su dolor;
pobre Marinela,
ese bien que anhela,
no lo da ese amor.

Ruperto Chapí (1851-1909)

“Canción de Pastora”, de la zarzuela *La patria chica*

Llibret de Serafín Álvarez Quintero (1871-1938) i
Joaquín Álvarez Quintero (1873-1944)

Te quiero
cuando por mi *caye* arriba
vienes vendiendo salero.
Me quieres
cuando me asomo a mi puerta
de *veintisinco arfileres*.

Te quiero
porque teniéndote *ar lao*
me orvío der mundo entero.
Me quieres
porque en estando a mi vera
se acabaron las mujeres.

Te quiero
porque mirando me hieres:
me quieres
porque mirando te hiero.

Por lo *grasioso* que eres,
por mi charla salamero,
porque entre *sien* me prefieres,
porque entre mil te prefiero;

¡ay, compañero
de mis quereres!
por eso tanto me quieres;
por eso tanto te quiero.

També et pot interessar...

Palau Cambra Lied
Anna Alàs, mezzosoprano
–Alexander Fleischer, piano

Anna Alàs, mezzosoprano
Alexander Fleischer, piano

M. Blancafort: *Quatre cançons*

J. Magrané: *Tres poesies de Bartomeu Rosselló-Pòrcel*

X. Montsalvatge: *Cinco canciones negras*

R. Schumann: *Gedichte der Königin Maria Stuart, op. 135*

R. Schumann: *Stille Tränen, op. 35/10*

R. Schumann: *Der Handschuh, op. 87*

R. Schumann: *Sieben Lieder von Elisabeth Kulmann, op. 104*

Dilluns, 07.06.21 – 20 h

Petit Palau

Preu: 15 €

Amb la col·laboració de:

Classical Futures.eu



Amb el suport de:



ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ



Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Membre de:

ECHO

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION